

حقیقتاً تبوونی تراژیدیا دا به تدا بوون
 له نهو کاتدا، له هر شوخندا، د گگم.
 دچم نهو قووهایی ج ننگه کانی د روونم،
 تا شنایی، تنک تنک
 هه ژم نهو د روونی شو.
 بهام هر تپه یین به ج ننگه کندا
 تپه یین به شودا، تا دوايي شو، هر شو.
 دچم نهو ج ننگه کانی ناگایي،
 تا ئاسه یکی ووناک بدم به
 دی تاریکی بوون.
 بهام بوون له نهو تاریکیدا
 دتوانه چ په نجره یک و چ ئاسه یکی هه بهت
 ش نه به؟! ...

دچم نهو ج ننگه ککان
 ج ننگه کانی خیا و ج ننگه کانی زمان.
 به دواي ووشه دروستکراو کانی نهو خیا یی ئهریمه و
 سته کوژراو کانی نهو سري ج نگدا، د گگم.
 به دواي تیشکه تاریک کانی ئاسمانی ساردی خیا و
 دیم نه ترسناک کانی داغدا د گگم.
 به دواي مانادا له نهو خیا یی به نگی زماندا، د گگم.
 د گگم له نهو قووهایی ج ننگه کانی زمان و تاریکستانه چ کانی
 خیا.

دچم تا له نهو خیا یی کیدی و زمانه کیدی
 وون دهم تا بگم.
 د گگم به مانایه کیترو.
 تا مانایه کیدی به زمان و مانایه کیدی به خیا به بدم،
 له نهو خیا و له نهو زمان، مانایه کیدی بدم و.
 تا دزینده وای مانایه کیدی، وون دهم.

دگم به نهو ج ننگه ککان، د گگم.
 د گگم تا وونبوون.

▪ په خندهزا: ووشه یکی داتاشراوی هر سه ووشه یی په “په یی
 گو”، خنده و تزان. واتا په یی گو که خنده یی تزا بهت.